

C-67/08. sz. ügy

Margarete Block

kontra

Finanzamt Kaufbeuren

(a Bundesfinanzhof [Németország]
által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„A tőke szabad mozgása – EK 56. cikk és EK 58. cikk – Öröklési illeték –
Tőkekövetelésekből álló hagyaték örököse által az örökhagyó halála időpontjában
annak lakóhelyéül szolgáló egyik tagállamban fizetendő öröklési illetékbe a másik
tagállamban megfizetett öröklési illeték beszámítását nem megengedő nemzeti
szabályozás – Kettős adóztatás – Korlátozás – Hiány”

A Bíróság ítélete (harmadik tanács), 2009. február 12. I - 885

Az ítélet összefoglalása

*A tőke szabad mozgása – Korlátozások – Öröklési illeték
(EK 56. cikk és EK 58. cikk)*

I - 883

Az EK 56. és az EK 58. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes valamely tagállam azon szabályozása, amely az e tagállam illetőségével rendelkező örökös által a más tagállamban található hitelintézzel szemben fennálló tőkekövetelés után fizetendő öröklési illeték kiszámítása vonatkozásában – feltéve, hogy az örökhagyó halálakor az előbbi tagállam illetőségével rendelkező – nem teszi lehetővé a másik tagállamban megfizetett öröklési illetéknek az elsőként említett tagállamban fizetendő öröklési illetékbe történő beszámítását.

Ezen adóhátrány ugyanis a két érintett tagállam adójogi joghatóságának párhuzamos gyakorlásából ered, amelyet az jellemez, hogy az egyik a tőkeköveteléseket a hitelező belföldi illetősége esetén a belföldi öröklési illeték hatálya alá vonja, míg a másik úgy döntött, hogy az említett követelésekre a belföldi öröklési illetékeket alkalmazza abban az esetben, ha az adós ez utóbbi tagállamban telepedett le. Márpedig a közösségi jog jelenlegi állapotában az öröklési illetékek megfizetésével kapcsolatos helyzetre nem írja elő a tagállamok közötti hatáskörmegosztás általános feltételeit a kettős adóztatás Európai Közösségen belüli kiküszöbölését illetően. A fentiekből következik, hogy a közösségi jog jelenlegi állapotában a tagállamok – a közösségi jog tiszteletben tartása mellett – e tárgyban bizonyos autonómiával

rendelkeznek, így nem kötelesek saját adórendszerüket a többi tagállam különböző adórendszereihez igazítani annak érdekében, hogy elkerüljék az említett államok adójogi joghatóságának párhuzamos gyakorlásából eredő kettős adóztatást, és következésképpen lehetővé tegyék az örökös illetősége szerinti tagállamtól eltérő tagállamban megfizetett öröklési illeték levonását.

E megállapításokat nem kérdőjelezheti meg az a körülmény, amely szerint a nemzeti szabályozás kedvezőbb beszámítási szabályokat tartalmaz arra az esetre, ha az örökhagyó halála időpontjában másik tagállamban rendelkezett lakóhellyel, mivel ezen eltérő bánásmód a halála időpontjában külföldi illetőséggel rendelkező személy esetében az érintett tagállam azon, szintén adójogi joghatóságán alapuló döntésének következménye, hogy a hagyaték külföldi jellegének és ennek folytán a más tagállamban megfizetett öröklési illeték beszámíthatóságának meghatározása céljából kapcsoló elvként a hitelező illetőségét veszi alapul.

(vö. 28., 30–32., 34., 36. pont és a rendelkező rész)